

oli äratõdetud, ehk jahad kõrwi teistte seatud. Laitus ja kisa oleks muido koha selle uenduse pärast tõusnud. Aga nüüd tehti tööd kui ennegi, ja kedagi ei märkind, et asi teistte oli läinud. Mõlemad uendused wantri ratastega ja adrasahkadega jäiwad rahwal teadmata. Tuisulased sõitsid sõledad ja roopliku teed ümmarguse ratastega, kord tühjalt, kord koormaga, ega tunnud sest kedagi suuremat ränkust. Nemad kündsid ueste seatud adrasahkadega omad seemne-põllud, kesad ja sõõdid; aga kedagi ei näinud, kuda siin liigsahk puudus, seal jälle teise kõrwa oli käänatud, mis läbi mõlemad ühetasa mulla sees jooksid.

Kaks üendust läksid mehel lõbusamalt korda, kuida seda ete wõinud arwata; nüüd pidas ta nõuu, hakatud teel jälle tütikese kaugemale minna. Kaljakas lugu oli Tuisulas kõige terariistadega. Nende wikatid, sirbid, noad, lirwed ja muud terariistad olid kõik kahetõõse teradega, mis teine teise peal seistes nõnda olid seatud, et üks tera leikas, teine muido kõrwas käis. Uendaja wõtis liigterad küllest ära, pani riistad jälle oma wana paika, ja waata imet! Tuisulased nüüsid heina, leikasid rukid, raiusid puud, tegid ühe rauaga wikatide, sirpidega, firweste ja nugadega kõik endised tööd ja tõemustasid pealegi terawama tööriistade üle, mis — kui õhemad — hõlpsamalt läbikäisid; aga wäga arwast' pani üks tähele, et wikatil ja sirbil liigtera küllest oli wõdetud.

Wael naljakam lugu kui tööriistuga oli Tuisu-

las rietega. Ehk kül, kuda ülemal juba nimetasin, neil enam käsi ega jalgu ei olnud, kui meil, se on: mõlemid liikmeid üks paar, siiski tehti kuubedele ifa neli warust ja püksidele neli reit. — Kaks pandi igakord selga ja jalga, teised kaks ripusid ilu pärast tühjalt. Nii oli wanast wõdetud wiis: kae käiksel ja püksi reiel pidi ifa oma kannupois uhkuse pärast kõrwas ripuma. Üks wõeras mees, kes nende riideid tahtis oma selga panna, ei teadnud ial kuhu tuppe ta kät ehk jalga pidi pistma, woi mis tühjaks pidi jätma. Sai tema aega mõõda tundma, kumb tarwiline ja kumb liig püksireis oli, siiski ei oskand ta ial Tuisulase kombel astuda, waid liig püksireis käis igal sammul pliks! plaks! jalgade wasta. Ujas tuul mõnekorra liigreie jalgade ete, siis kormistas mees ehk kulus püksi ilutüki pärast nina peale. Tuisulased käärisid liig püksireied enamist wõõ alla ülesse, mis läbi naad wähem seda kammitsad tundsid. Kaljakas kül! Kui iljemine neid liigreisi pükside küllest taheti mahaleigata, siis seisid Walgelased niisama kõrwas' selle asja wasta, kui Tuisulased ise. Mõni wõeras oli eluaca liigreie kammitsas ennast waerwanud, et weel wanal põlwel täielikult ilma pliksu ja plaksuta ei oskand astuda, ja siiski tõrkus ta selle wasta, mis käigile kergituseks taheti teha. — Mis meesterahwa riidel üleliiga näitas, se puudus jälle naisterahwa riidel. Naiste ja tüdrukute seelikud tehti alt nii kitsad, et naad kuskil täieliku sammu ei wõinud astuda, waid otsekui kammitsas kanad käisid. Käistel, mütsidel ja